

Candidates electorals i dones de polítics coincideixen al seu saló

Tono Sanmartín: "La perruqueria és com un confessionalari"

Tono Sanmartín és sens dubte un dels noms imprescindibles a l'hora de parlar de moda a València. De cap a peus, el seu *toc* sempre és personal.

Fa unes setmanes omplia el Palau d'Esports de Barcelona amb un espectacle de perruqueria per a professionals del sector. El seu saló és una espècie de Gotha dels caps més distingits de la societat local. Diuen que no és tan sols un perruquer sinó un creador d'imatges.

—*¿Vostè de xicotet ja volia ser perruquer?*

—Sempre. De tota la vida. El que passa és que no em deixaven i tampoc hi havia nines per poder treballar, ¡ha, ha, ha!... Ara, seriosament, jo tenia unes ties que eren perruqueres i a mi m'encantava tot aquell món: les revistes de moda, els pentinats, les artistes... Recorde que preguntava a les meues ties per què no feien aquells pentinats com els que portaven Lana Turner o Elizabeth Taylor, que eren els pentinats que em fascinaven.

—*¿I començà a treballar amb elles?*

—¡Que va! Jo havia de treballar en un banc, i de fet vaig començar a estudiar banca, però el que jo volia ser era perruquer, i, és clar, els meus pares no ho entenien, ells pensaven que el xiquet els havia eixit rar. A més, m'encantava també fer maquillatges, i, és clar, allò era massa. Ser maquillador ja era com ... ¡El Titi! ¡Massa per a la carabassa!

—*¿Recorda el seu primer pentinat?*

—Sí, va ser a una tia meua, li vaig fer uns flocs i recorde que ningú es creia que l'havia pentinada jo. Gràcies a l'ajuda dels meus pares, vaig muntar el meu primer saló de perruqueria a Benetússer. Per a mi, el meu concepte de perruqueria anava més lluny que tintar i tallar el cabell. Per a mi, representava treballar la imatge total de la dona, no centrar-se només en el cabell.

—*¿Supose que per això se li considera un "estilista"?*

—Un estilista, a diferència d'un perruquer, no segueix uns corrents, unes modes, sinó que marca un estil. A mi, per exemple, m'arriba una dona, una senyoreta, i a partir del seu físic, de la seua educa-

ció, de la seua cultura, de les seues relacions humanes i professionals, procurem crear-li un estil, una imatge.

—*¿Qui pentina millor, un home o una dona?*

—Jo crec que pentina millor aquell que té més sensibilitat. I això no entén de sexes. És sensibilitat, és cultura, és educació... El que sí que passa és que, tot i que hi ha dones amb unes qualitats magnífiques, jo crec que els homes quasi sempre són més atrevits, més imaginatius, tenim menys prejudicis a l'hora de pentinar-les.

—*Quan es parla de grans muntatges, de cadenes de perruqueria, entre nosaltres l'exemple més clar és el d'un Llongueras.*

—Per a ell és molt rendible perquè amb unes franquícies ell té un tant per cent per utilitzar el seu nom. És el mateix cas de Cebado, de Macabi, de Rafael Pallés.

—*¿S'ha donat el cas d'alguna clienta que haja protestat perquè se li haja creat el cabell?*

—Sí, ma mare. Va ser fent experiments de colors. Recorde que li vaig fer el cabell de color xiclet. La veritat és que es va enfadar més mon pare que ma mare.

—*Supose que hi deu haver dones que arriben i li diran: "Vull el cabell com el que porta la senyoreta tal de la sèrie tal o el de la Júlia Otero..."*

—Per a mi, el cabell de Júlia Otero m'ha semblat sempre desfasat. Quan ella ix, el seu cabell ja està passat de moda. El que passa és que malauradament en aquest país anem moltes voltes a remolc de les modes. De tota manera supose que el gabinet que li porta la imatge a Júlia Otero deu haver decidit que aquest és el pentinat ideal per a ella.

—*Vostè col·labora freqüentment amb dissenyadors, ¿com són aquestes relacions?*

—Hi ha dissenyadors que es preocupen molt de la imatge total de la seua moda, i altres no. I això es nota molt quan compares les passarel·les espanyoles i les passa-

rel·les internacionals. I no és només un problema del dissenyador, sinó de la maniquí també. Per a moltes maniquís, desfilar aquí és com un joc, i, pel contrari, si han de desfilar per alguns dels "déus" i les diuen que han d'afaitar-se el cap, ho faran, o si han de maquillar-se l'esquena, se la maquillaran. Jo recorde, en una desfilada, que vaig tenir un cert rebuig per part de les maniquís a l'hora de pentinar-les i maquillar-les. S'ha d'entendre que són dones molt maniàtiques, que porten un grapat d'hores seguides desfilant, canviant-se de vestits, etc. Bé, en aquella desfilada hi havia Celia Forner, una dona que jo conec des dels seus inicis i que em va demanar que la pentinara. Quan les altres veieren com quedà, al moment vaig tenir cua per pentinar-les. I és lògic, perquè aquestes dones viuen de la seua imatge i en passar-la aquella que aconseguisca major protagonisme, això repercutirà en més fotografies, més revistes, en definitiva, més treball.

—*¿València és una ciutat amb un bon look pel carrer?*

—Sí, i sobretot en els homes. Els homes en aquests moments es preocupen més de la imatge que les dones. Aquí cada dia vénen més clients masculins. Supose que la gent sap que ha de tenir cura de la seua imatge, perquè això pot assegurar-te estabilitat en el treball, estabilitat afectiva, i el que és més important, sentir-te tu mateix a gust.

—*¿Amb quin tipus de dona s'identifica?*

—M'agrada sobretot una dona que té cura d'ella mateixa. A mi per exemple m'encanta Carolina de Mònaco i no parle de la manera de pentinar-se o de dur el cabell. També Concha Velasco, que acaba de ballar i se li queda cada cabell en el seu lloc, o Liza Minnelli, o la mateixa Elizabeth Taylor, que ha sabut evolucionar amb el seu temps, tot el contrari d'una Gina Lollobrigida que s'ha quedat més rànica que una gòndola veneciana.

Ell les pentina

"Els meus pares volien que treballara en un banc".

RAFA GIL

Mayren Beneyto (presidenta d'Unicef València i candidata a regidora per UV):

"És molt conservadora. És una dona clàssica, una dona elegant. Li agrada dur un cabell que li permetesca tant anar de dia com de nit. És una de les poques dones que sap realment allò que vol. Ella té un estil fix. No li agraden les estridències. Jo no li canviaria el cabell, ella amb un altre cabell no seria Mayren Beneyto".

Clementina Ródenas (alcaldessa de València pel PSOE):

"És una dona pràctica i per tant vol un cabell pràctic. És una dona política, no és una dona d'aparador. Jo segurament li tallaria més cabell, li'l deixaria més curt, però li agraden aquest tipus de cabells llargs, una mica *hippies*".

Maria Consuelo Reyna (subdirectora de *Las Provincias*):

"És una dona amb una vida social més aviat discreta, per tant tampoc necessita unes atencions especials. És una dona que vol anar pràctica i còmoda; igual s'arregla amb una permanent o porta el cabell curt, com ara".

Mariví Abad (esposa del president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma):

"És una dona que no necessita recursos artificials. A mi, m'agradaria que, per ser la primera dama anara tot el temps *super*, però no és una dona que li agrada estar en primera línia, prefereix la discreció a aparèixer enlluernadora.

Mari Carmen Sáez Merino (esposa de Pedro Agramunt, candidat a la presidència de la Generalitat valenciana pel PP)

"És una dona més sofisticada. Una dona que li agrada evolucionar amb el seu temps. Per a mi és l'exemple d'una dona dels noranta, que igual pot posar-se un Moschino que abans anava vestida de Francis Montesinos".

Carles Gàmez

—¿I Nati Abascal?

—Per a mi, vesteix millor que es pentina. Només quan Ruphert li fa els cabells fantàstics aconsegueix una bona imatge.

—Isabel Preysler.

—Coneix el seu rostre i sap traure-li partit. És molt important que les dones tinguen bons ossos. Amb bons ossos, tu pots fins i tot rapar uns cabells.

—Carmen Romero.

—La veritat és que no m'agrada molt.

—La reina Sofia.

—Li ho faria gratis. Jo, les que canviaria, seria les infantes. Les deixaria unes cabelleres fantàstiques, amb una imatge més *sexy*.

—¿Com veus les presentadores de Canal 9?

—Jo no sé per què han de ser totes roses i amb transparències. Hi ha senyores morenes estupendes. Jo veig, per exemple, les presentadores d'Antena 3 o Telecinco, i tenen un nivell estètic molt alt. Tenen una imatge molt acurada i, pel contrari, aquí les veus amb una aparença tan impersonal...

—Tono, a vostè l'i han dit allò de "Tono, et necessite".

—No que em necessiten, sinó que els traga d'un compromís. Dones que m'han cridat perquè han d'aconseguir un treball o perquè coincidiran amb altres dones i necessiten ser el centre de la vetllada. El món de la perruqueria és una mica com un confessionari.